

VUKOVAR POSLIJE RATA

Vukovar je bio jedno od najrazvijenijih područja Hrvatske i najveće trgovačko, prometno i obrtničko središte u istočnoj Hrvatskoj. Vukovar je prije rata bio jedan mali gradić od pedeset tisuća veselih stanovnika koji su imali lijep, dobar i jednostavan život bez previše opterećenja i stresa. Smijeh i žamor su ispunjavali vukovarske ulice kao i zvukovi automobila i ptica.

Kada je izbio Domovinski rat 1.3.1991., Vukovar je od malog i veselog gradića postao tih, siv, pun dima i ruševina te gubi sve više ljudi koji su bili u potrazi za boljim životom. Te godine, dok je trajao rat, bile su strahotne i bolne za vidjeti. No, četiri godine kasnije mukotrpno doba ostaje u prošlosti; rat je završio! To se ostvario 7.8.1995. vojnom operacijom Oluja. Naravno, pritisak zajedno sa brigom skinuti su s ramenima ljudi, ali ima tu još puno ružnih sjećanja. Vukovarske ceste su bile pune ruševina zgrada, prašine i svakakvog smeća i sve je bilo crno, bijelo i sivo kao neutralne boje ili kao filmovi na starim TV-ima. Bilo je tu puno posla, ali s vremenom Vukovar se oporavljao i postajao sve ljepši i ljepši. Ljudi su se latili posla; popravljali su zgrade nastradale u ratu, popravili su vodotoranj i još puno toga. S vremenom dijelovi slagalice počeli su se vraćati na mjesto i naposljetku su svi bili složeni i dobila se lijepa slika nakon četiri godine rastrkanih, izgubljenih i zaboravljenih dijelova slagalice. U Vukovaru su izgradili Memorijalno groblje žrtava Domovinskog rata i to je najveća masovna grobnica u Hrvatskoj. Bilo je izgrađeno u čast onih koji su se žrtvovali u ratu i onih nevinih koji su poginuli u ratu. U Vukovaru se vrati dio ljudi, ali ih ima dva puta manje nego prije rata. Najvažnije je da se Vukovar iznova izgradio i ostavio mračnu povijest iza sebe. Dan danas svake godine 18. studenog obilježavamo Dan sjećanja na žrtve Domovinskog rata. Taj dan, 18.11., je uvijek neradan i ljudi (većina) se posvete svojoj obitelji ili nešto slično. Jako puno ljudi to podržava i prisjeća se Vukovara, pogotovo neki umjetnici

ili glazbnici koji dobiju inspiraciju za novi projekt. Također, i mi svi na taj dan palimo lampaše u znak poštovanja i suosjećanja. Taj dan uvijek je lijep; svaki grad, selo i naselje budu puni šarenih točkica kad ih se gleda iz daljine, kao da su okićeni svakojakim vrijednim dijamantima, a to su ustvari lampaši različitih boja. Ulice su lijepo ukrašene, križevi, groblja... lijepo je to gledati osim kad se sruše na pod. U Zagrebu u Ulici grada Vukovara ili u Vukovarskoj ulici, kako je mi svi zovemo, na taj dan uvijek uz rub široke i prostrane ceste budu postavljeni lampaši koji gledaju različite aute različitih maraka, modela i boja kako jure ili se vuku ulicom. Barem lampaši mogu međusobno komentirati kako neki ne znaju voziti i da opet trebaju u autoškolu, ili komplimentirati vozače koji odlično voze poštivajući pravila... bar im nije dosadno! No, ljudi nikad ne razmišljaju o posljedicama. Što je s lampašima kad taj dan prođe? Oni naprave tako puno smeća okolo i nitko se baš i ne pobrine za to, ali se naposljetku i to očisti. Problem je u tome što je to jako puno plastike i smeća... i to je jako loše za ekološko očuvanje prirode i planeta Zemlje.

Ratovi nikad nisu lijepi. Oni su kao traume, noćne more kojih se uvijek sjetimo i još puno toga. Ta sjećanja, odnosno zbivanja, crnja su od crne rupe. Puni su tuge, poraza, prolivene krvi, nepoštenosti i izdaje. Uvijek se dogode iz glupih razloga ili prepirki među državama ili predsjednicima. Mi bismo trebali živjeti sretno i misliti pozitivno i uključivati sve ljude u društvo bez ijednih ružnih komentara. Da je bilo tako (što se nikad neće dogoditi), ne bi bilo ratova. Povijest se ne bi smjela ponavljati, nego bismo iz toga trebali nešto naučiti! Međutim, gledajući više od pola svijeta kakvi su, to je doslovno neizvedivo i nemoguće. Najvažnije je za Hrvatsku da se grad Vukovar ponovno uspio dići na noge i ići dalje kroz život!

Isabel Tarczay, 8.b